

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த
அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களில் பதினெட்டாவதான
முழுக்ஷுப்படி

சரம ச்லோக ப்ரகரணம்

188. கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக் குறித்து, அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தயர்த்தமாக இனி இதுக்கவ்வருகில்லை என்னலாம்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச் செய்கையாலே சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

189. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான். உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான்.

190. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம்.

191. அதை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

192. ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

193. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

194. “ஸர்வ தர்மாந்”.

195. எல்லா தர்மங்களையும்.

196. தர்மமாவது பலஸாதநமாயிருக்குமது.

197. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்டபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

198. அவைதான் ச்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

199. அவையாவன - கர்மஞான பக்தியோகங்களும் அவதார ரஹஸ்யஞானம் புருஷோத்தம் வித்யை தேசவாஸம் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்தயா செய்யுமவையும்.

200. ஸர்வசப்தத்தாலே அவ்வவ ஸாதநவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

201. ஆக ச்ருதிஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதிருபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

202. இவற்றை தர்மமென்கிறது ப்ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.

203. “பரித்யஜ்ய”.

204. த்யாகமாவது உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து சுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும் விபரீததிசாகமனம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமென்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

205. பரியென்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

206. ல்யப்பாலே “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணுமென்கிறது.

207. “சசால சாபஞ் ச முமோச வீர:” என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டென்கிறது.
208. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு.
209. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்று சொல்லுகையாலே சிலர் அதர்மங்கள் புகுருமென்றார்கள்.
210. அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே.
211. தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்னில்.
212. ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.
213. காட்டினாலும் அத்தையொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை.
214. தன்னையும் ஈச்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.
215. “மாம்”.
216. ஸர்வரக்ஷகனாய் உனக்குக் கையாளாய் உன்னிசைவு பார்த்து உன் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு உனக்குப் புகலாய் நீர் சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும் போதும் விட மாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.
217. இத்தால் பரவ்யுஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.
218. தர்மஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப் பிறந்தவன் தானே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்றென்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானேயென்கிறது.
219. இத்தால் விட்ட ஸாதனங்களில் ஏற்றம் சொல்லுகிறது.
220. அதாவது - ஸித்தமாய் பரமசேதனமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்யமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.
221. மற்றையபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதனனை அபேக்ஷித்திருக்கும். அசேதனங்களுமாய் அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.
222. இதிலே வாத்தஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்பயங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராகப் ப்ராகாசிக்கிறது.
223. கையும் உழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும் ஸேநா தூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறான்.
224. ஏகம்”.
225. இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.
226. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமேவ சாத்யம்”, “த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ”, “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணகத்தொழிந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே.
227. இத்தால் “வ்ரஜ” என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.
228. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.
229. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.
230. “அதுவுமவனதின்னருளே”.
231. இத்தையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யுமென்று நினைக்கக் கடவன்.
232. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது.
233. இது ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்; புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; சைதந்ய கார்யம்; ராகப்ராப்தம்; ஸ்வரூபநிஷ்டம்; அப்ரதிஷேதத்த்யோதகம்.
234. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான். இங்குத் தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

235. அவனை இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.
 236. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.
 237. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம்; இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.
 238. “சிற்ற வேண்டா”.
 239. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.
 240. உபகாரஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்பவியாது.
 241. “சரணம்”.
 242. உபாயமாக.
 243. இந்த சரண சப்தம் ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.
 244. “வ்ரஜ”.
 245. புத்தி பண்ணு.
 246. கத்யர்த்தமாவது புத்யர்த்தமாய் அத்யவலியென்றபடி.
 247. வாசிககாயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாய் இருக்கச் செய்தேயும் “ஜ்ஞானாந் மோக்ஷம்” ஆகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது.
 248. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, த்யாகப் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லி, உபாயத்வம் சொல்லி, உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.
 249. “அஹம்”.
 250. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான்.
 251. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனான நான்.
 252. இவன் கீழே நின்ற நிலையும் மேல்போக்கடியுமறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.
 253. தனக்காகக் கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டு பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்து அஞ்சின அச்சம் தீர, தானான தன்மையை அஹமென்று காட்டுகிறான்.
 254. கீழில் பாரதந்தர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.
 255. “த்வா”.
 256. அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனாய் என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.
 257. “ஸர்வபாபேப்ய:”.
 258. மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களென்று யாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய்; அவ்வோ பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்.
 259. “பொய்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே அவித்யா கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.
 260. த்ருணச்சேத சுண்டியநாதிகளைப் போலே ப்ரக்ருதி வாஸனைகளாலே அநுவர்த்திகுமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.
 261. உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அத்விதங்களாமோ என்று நினைக்க வேண்டா.
 262. கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொக்கும்.
 263. “மோக்ஷயிஷ்யாமி”.

264. முக்தனாம்படி பண்ணக் கடவேன்.
265. ணிச்சாலே - நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான்.
266. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோவென்கை.
267. அநாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.
268. இனி உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; என்னுடம்பிலமுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ.
269. “மா ச ச:”.
270. நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும் உனக்கு சோக நிமித்தமில்லை காணென்று அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்.
271. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி உனக்கு சோக நிமித்தமில்லை காணென்கிறான்.
272. “எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே” என்கிறான்.
273. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?
274. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
275. இதுக்கு ஈசுவர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.
276. இதுதான் அநுவாதகோடியிலே என்று வங்கிபுரத்து நம்பி வார்த்தை.
277. அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ரிஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும் இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே.
278. புறம்பு பிறந்ததெல்லாம் இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.
279. வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது கொண்டிப்பசவுக்கு தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.
280. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வாராது.
281. இவன் தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்.
282. கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும். பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும். ப்ரபத்தி ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.
283. ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும் எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே இவை இரண்டுமொழிய பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.
284. பேற்றுக்கு வேண்டுவது விலக்காமையும் இரப்பும்.
285. சக்ரவர்த்தி திருமகன் பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன் புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.
286. ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களை உடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லை என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை.
287. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜனம் போலே.

288. “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.
289. “வார்த்தை அறிபவர்” என்கிற பாட்டும் “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்